

CAUSES PERDUDES

Josep-Maria Terricabras

El 28 de maig va morir inesperadament l'advocat gironí Sebastià Salellas, als 59 anys. La seva mort ha commocionat la societat gironina. La presència multitudinària en el seu funeral de persones i grups diversíssims testimoniaven l'afecte i el respecte que s'havia guanyat entre tots nosaltres.

Alguna premsa el podrà recordar com un advocat protagonista en el judici pel segrest de la farmacèutica d'Olot. D'altres, però, el recordem sobretot defensant els independentistes catalans empresonats en l'anomenada «operació Garzón» del 1992. Va ser ell qui el 2 de novembre del 2004 va obtenir una sentència històrica del Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg, que va condemnar l'Estat espanyol i va donar la raó als disset independentistes que havien denunciat repetidament haver estat víctimes de tortures, sense que ni Garzón ni cap altra instància judicial espanyola els fes cap cas. També serà recordat per haver defensat els companys magribins del Pla de l'Estany que, en l'anomenada «operació Dixan», van ser acusats absurdament i condemnats injustament com a terroristes islamistes, sense que mai es pogués provar de debò les acusacions que es feien. En Tià ha defensat dotzenes i dotzenes de casos semblants, casos de justícia, casos políticament i socialment incorrectes, però jurídicament i èticament impecables.

La premsa gironina ha anat plena d'elogis a la seva persona i a la seva feina. Entre els elogis, però, n'hi ha hagut un de mal enfocat, tot i la bona intenció. S'ha dit que en Tià era «advocat de causes perdudes». La simple idea que les causes dels menys protegits, dels més desafortunats, dels més dèbils, puguin ser considerades, d'entrada, «causes perdudes», em regira l'esperit. Ell no les hi considerava pas. Si ho hagués fet, no s'hi hauria posat amb l'entusiasme, la tenacitat i l'agudesia amb què ho feia.

De fet, és ben revelador de la ideologia dominant que els casos de frau fiscal a gran escala, de corrupció policial o judicial, de malversació de cabals públics, no siguin considerats per ningú «causes perdudes» i que ho siguin, en canvi, els casos en què intervenen independentistes, immigrants, aturats, okupes o gitanos. Per a una persona amb consciència

social i amb sentit de la justícia, aquestes no són causes perdudes sinó causes per guanyar. Són certament difícils de guanyar, més difícils que les altres, i per això reclamen més intel·ligència i més coratge. Però són causes que precisament s'han de guanyar si es vol caminar cap a una societat de més justícia, de més llibertat, de més dignitat.

Una societat que accepti que les causes dels més indefensos són causes perdudes és ella mateixa una societat perduda. Per això en Sebastià Salellas va ser un bon advocat: perquè va voler recuperar la justícia de l'abandó en què constantment es troba.

EL TEMPS, 3.6.08